

har Sæde, men jeg kan dog ikke lade være at gøre nogle Bemærkninger baade om Anledningen til, at dette Andragende er kommet frem, og til nogle af de faldne Udtalelser. Thi paa samme Tid som man er berettiget til at henvende sig til Regering og Rigsdag og naturlig er henvist til at gaa denne Vej — i vor Tid, da Kampen for Tilværelsen er saa haard, kæmper enhver for sin Ret paa Næringslivets Omraade — bør man paa den anden Side heller ikke gaa til en saadan Yderlighed, at man gør Uret over for Modparten. Det forekommer mig nemlig, at man paa samme Tid, som man her har paatalt de private Skibsføreres, Koffardimarinens Ret, med temmelig haarde Vaaben har bekæmpet Marinen og udtalt sig temmelig haardt og uretfærdig om den. Det er dog klart, at paa samme Tid, som Handelsmarinen fordrer sin Ret til at føre Koffardiskibe, maa Søofficerernes Ret til at føre Skibe, naar de kunne faa dem, ogsaa respekteres, og de have jo en Ret efter Loven til at føre Skibe uden for Marinen. Det eneste, man altsaa kan forekaste Marinen, er, at den stiller Søofficererne heldigere i Kampen ved til Dels at lade dem beholde deres Løn. Hvis de gik ud uden Løn, var der ikke noget at bebrejde Regeringen, saa vilde disse Folks Ret til at føre Skibe være uomtvistelig. Men i Grunden kan det jo egentlig heller ikke genere Handelsmarinens Folk, at Officererne have denne lille Ekstra-indtægt, naar de alligevel faa Skib at føre.

Jeg undrede mig før over, at den højtærede Minister saa flot lovede, at han for Fremtiden skulde være meget betænkelig ved at give Søofficererne denne Tilladelse; thi det er klart, at set fra Marinens Synspunkt er det en Fordel, jo flere Søofficerer der kan komme ud og faa Skib at føre. Skulde nogen gøre Indsigelser, synes jeg, at det maatte være den meget ærede Indenrigsminister, der paa Koffardimarinens Vegne skulde sige til sin Kollega: Er De ikke saa god at ladé være at give disse Søofficerer saa megen Rejsetilladelse. Og jeg vil tilføje, at saa længe de Midler af Finanserne, der anvendes paa militære Sager, i den Grad absorberes af Fæstningen, og hvad dertil hører, at Marinen ikke kan faa, hvad den burde have til Op-

fyldelse af sin Mission i vort Land, er det naturligt, at Marinen benytter saa vidt muligt den Lejlighed, der er til at give Søofficererne Skib at føre til Koffardis. En anden Sag er det, hvis man forbyder dem at gaa andet Sted hen, saa bør Marineministeren komme og sige til os: Hvis I lukke den Port for os, er det nødvendigt, at I give os Midler til at faa nogle flere Skibe ud at sejle. Den højtærede Marineminister har nu valgt at lukke begge Veje.

Men for Resten skal jeg sige, at det forekommer mig ogsaa, at den Anledning, som Handelsmarinen har taget til at komme med Andragendet, er lidt umotiveret. Det østasiatiske Dampskibsselskab startes med 4, 5, 6 store Skibe. Det skal have Kaptajner til disse Skibe. Hvor skal det tage dem fra? Skal det tage de gamle Kaptajner, som fare paa de andre Linier, eller tage dem, der ere vante til at køre med Omnibusser herhjemme i vore indre Farvande? Det kan dog aldrig være Meningen. Skal det have dygtige, paalidelige Kaptajner til disse Fartøjer, maa det tage dem fra de store transatlantiske og islandske Linier. Men disse Linier afstaa ikke deres gamle erfarne Folk, og altsaa har det ny Selskab kun Valget mellem at tage unge Folk fra andre Selskaber eller fra Marinen. Hvis jeg var Bjer af de 6 Skibe, vilde jeg rigtignok sige: maa jeg saa bede om de 6 unge Folk fra Marinen, de forstaa at sejle, de have Dygtighed trods nogen anden. Vor danske Marine har unge Mænd, der ere i Besiddelse af Dygtighed, baade teoretisk og praktisk, og ingen i Koffardimarinens skal komme og fortælle os, at de have dygtigere Folk at opvise end dem, vi kunne tage i den danske Orlogsmarine. Saaledes har det været, saa længe jeg kan huske, og saa længe Historien gaar tilbage, og Traditionen er saaledes endnu, at de Folk, man tager i den danske Marine, kunne opfylde de Hvery, der paalægges dem, og som de selv paatage sig. Det er uheldigt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds nævnte, at „Siam“ havde taget Grunden paa Scheldefloden. Det hænder hver Dag dernede. Det store Skib løb med en *Vagtdampner* foran sig og Lods om Bord, og der er ikke Spor af Ansvar for den, der førte